

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 18Co/10/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8117223146
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daniela Babinová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8117223146.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Daniely Babinovej a sudcov JUDr. Mariany Muránskej a Mgr. Miloša Koleka v právnej veci žalobcu: O. P., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom I. XX, XXX XX K., právne zastúpený: JUDr. Michal Feciľak, advokát, IČO: 37941623, so sídlom Jesenná 8, 080 05 Prešov, proti žalovanému: Z. S., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Z. XX, XXX XX K., o vydanie bezdôvodného obohatenia, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 9C/48/2017-285 zo dňa 09. 12. 2019 jednohlasne takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok vo výrokoch II. a III.

Náhrada trov odvolacieho konania žiadnej zo strán nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie rozhodol nasledovne:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 80 € spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne z tejto sumy od 06.01.2018 až do zaplatenia, a to do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a.

III. Žalobcovi n á r o k na náhradu trov konania nepriznáva.

2. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že základnou otázkou pre konajúci súd bola otázka právneho posúdenia nároku žalobcu. To znamená, z akého právneho prepisu bude vychádzať pri určení výšky bezdôvodného obohatenia. Určenie obvyklej hodnoty nájmu je otázkou skutkovou, určenie výšky bezdôvodného obohatenia je otázkou právnou. Súd už v svojom predbežnom posúdení veci vyslovil svoj názor, že bude postupovať podľa zákona č. 504/2003 Z.z. a to z toho dôvodu, že predmet sporu sú poľnohospodárske pozemky, prípadne pozemky zastavané stavbou na poľnohospodárske účely, ktorá bola zriadená do 24.júna 1991. Žalovaným užívané pozemky v katastri nehnuteľnosti sú zapísané ako orná pôda, sú vedené v registri „E“ a predložený geometrický plán žalobcom nebol použiteľný, keďže nebol zapísaný do katastra nehnuteľnosti. V konaní bol vypracovaný znalecký posudok znalcom z odboru geodézie a kartografie, Ing. Tarasovičom . Z neho vyplynulo, že reálne ide o pozemok druhu, zastavaná plocha, jedinou stavbou nachádzajúcou sa na tomto pozemku, je stavba ošipárne, ktorá bola postavená pred 24.júnom 1991 na poľnohospodárske účely. Slúži na starostlivosť o kone, preto súd prvej inštancie považoval pozemok zastavaný takou stavbou na, ktorý treba aplikovať režim zák.č. 504/2003 Z.z. Citoval aj ustálenú judikatúru v tomto smere napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky, sp.zn. 28Cdo/2359/2012, 30Cdo/1207/2007, 33 Odo/1405/2005, 33Odo/114/2006. Pokiaľ predložil žalobca k žalobe znalecký posudok Technickej univerzity Košice, súd 1. inštancie konštatoval,

že tento posudok nie je pre vec použiteľný. V posudku sa porovnávajú pozemky a stavby, ktoré nemôžu byť porovnateľné s predmetom sporu. Obdobný znalecký posudok bol predložený aj v inej právnej veci pred Okresným súdom v Prešove, vedenej pod sp.zn. 9C/7/2012. Rovnako bola riešená obdobná právna vec na Okresnom súde v Prešove v iných konaniach napr. 10C/184/2014, 29C/79/2009, ktoré boli prejednané odvolacím súdom a potom Ústavným súdom SR v konaní II. ÚS 687/2017, kde sa konštatuje, že je potrebné považovať pozemok za poľnohospodársky, ak bol zastavaný stavbou na poľnohospodárske účely, ktorá bola postavená do 24.06.1991. Z vyššie uvedených dôvodov postupoval podľa zákona č. 504/2003 Z.z. a subsumoval nárok žalobcu pod tento právny predpis. K rozsahu užívania žalovaným bol vypracovaný znalecký posudok, bola vykonaná ohliadka na mieste samom a z pôvodne požadovanej plochy uznal diel A, B, F, E, znaleckého posudku, no nezahrnul plochu C a. Celkovo tak uznal plochu vo výmere 391 m², ktorú žalovaný v rozhodnom období užíval. Pri výške bezdôvodného obohatenia vychádzal súd 1. inštancie z priemerného nájmu poľnohospodárskej pôdy v kat.úz. Solivar za rok 2018 a tiež zmluvy o nájme, ktoré sa týkali bezprostredne susediacich parciel, ktoré žalovaný užíval na základe zmluvy o nájme. Súd 1. inštancie tak spriemeroval výšku nájomného a dokonca zvýšil na 0,10 Eur za 1 m²/ rok, čo v danom prípade predstavovalo sumu 78,02 Eur a po zaokrúhlení 80 Eur. Preto ďalšie dokazovanie považoval súd prvej inštancie za nehospodárne. Pokiaľ žalobca poukázal na územný plán Mesta Prešov a na polyfunkčné využitie tohto areálu, z dôvodu oneskorenej prezentácie územného plánu a využijúc zásady sudcovskej koncentrácie, tento argument nezobral do úvahy. Ďalej tiež poukázal nato, že pozemky, ktoré vlastní žalobca majú prístup len cez pozemky, ktoré vlastní iné osoby a zmluvný prístup k svojim pozemkom nepreukázal. Pozemok, ktorý nemá zlegalizovaný prístup či už vo forme vecného alebo záväzkového práva, je podľa úsudku súdu, pozemkom na trhu bez hodnoty. Z ohliadky na mieste samom, ako aj z predložených fotografií, vyplýva, v akom stave sa tieto pozemky nachádzajú. Sú zarastené vysokou burinou, čo sa odráža aj v nájomných zmluvách, ktorými sa mal možnosť oboznámiť konajúci súd v tomto konaní.

3. Svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 451, § 456 Občianskeho zákonníka.

4. Výrok o úroku z omeškania bol odôvodnený ust. § 517 ods. 1, 2 OZ a § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z.. Výrok o trovách konania odôvodnil ust. § 251, § 255 ods. 1, § 257 a § 261 ods. 1, 2 CSP.

5. Proti tomuto rozsudku vo výrokoch o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a o trovách konania podal odvolanie žalobca. Žalobca poukázal nato, že súd prvej inštancie vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia nároku žalobcu a preto dospel k nesprávnym právnym záverom. Predovšetkým zdôraznil to, že na svoj nárok predložil dôkaz, znalecký posudok, ktorý spĺňa zákonom stanovené podmienky. Nesúhlasí s tým, že súd prvej inštancie mal rozhodovať podľa zákona č. 504/2003 Z.z., s poukazom na iné konania v obdobných veciach. Predovšetkým bolo potrebné brať do úvahy rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, kde sa zdôrazňuje spravodlivá rovnováha medzi verejným záujmom a záujmami jednotlivca. Pokiaľ išlo o zákon č. 504/2003, tento bol prijatý v snahe sledovať verejný záujem, ktorý bol prijatý pre subjekty, ktoré participujú na poľnohospodárskej výrobe. Preto by bolo nespravodlivé, aby v opačnom prípade, mohol využívať subjekt výhody spočívajúce v tomto regulovanom nájomnom. Samotný fakt, že stavba ošipárne bola zrealizovaná do 24.06.1991 nemôže znamenať automaticky použitie zákona 504/2003 Z.z. Táto stavba neplní poľnohospodársky účel, žalovaný ju na tento účel ani nevyužíval. Stavba slúžila na ustajnenie, výcvik a jazdenie koní, k čomu sa žalovaný vyjadril a vyjadril sa prečo musel športovú činnosť v tomto klube ukončiť. Z uvedeného jasne vyplýva, že nedochádzalo ku žiadnej reálnej poľnohospodárskej činnosti. Je potrebné potom brať do úvahy i to, že chov jazdeckých koní nie je chovom zvierat na poľnohospodárske účely, teda chov ťažných koní, ktoré by prípadne bolo možné ešte zaradiť do tejto kategórie. Pokiaľ vychádzal súd prvej inštancie zo sumy 0,10 Eur za 1m²/ rok, potom je potrebné brať do úvahy, že len výška miestnej dane na nehnuteľnosti podľa všeobecne záväzného nariadenia Mesta Prešov je vyššia, ako priznaný nárok. Neskoršie rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR vychádzajú z toho, že je veľmi dôležité, že predpis, ktorý upravoval nájom poľnohospodárskej pôdy bol len dočasným predpisom a to na prechodné obdobie, aby sa zastabilizovali poľnohospodárske vzťahy, ale nemôže byť konečný. Ak nie je pozemok využívaný na poľnohospodárske účely, nemal by subjekt platiť regulované nájomné. Preto rozhodnutie súdu prvej inštancie v tomto smere považuje za neprijateľné. Poukázal na iné rozhodnutie Krajského súdu v Prešove 9Co/32/2016 z ktorého vyplýva, že nie je možné rozhodovať len na základe zák.č. 504/2003 Z.z., pretože je potrebné zobrať všetky okolnosti vo veci. Podľa názoru žalobcu, vzniklo mu právo na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výšky všeobecnej hodnoty nájmu za užívania pozemku žalovaným. Súd prvej inštancie vychádzal z hodnoty poľnohospodárskej pôdy, pričom pri zastavaných pozemkoch, v intraviláne nie je stanovená

BPEJ. Ústavný súd Slovenskej republiky sa vyjadril napr. rozhodnutím III ÚS 271/2011, že súdy nie sú pri výklade zákonných ustanovení viazané doslovným znením zákona absolútne. Vzhľadom na uvedené nie je možné aplikovať zákon č. 504/2003 Z.z., ktorý sledoval verejný záujem a vysvetľovať ho, ako záujem, pri ktorom by mal byť nadradený záujem akéhokoľvek podnikateľského subjektu, sekundárne participujúceho na poľnohospodárskej výrobe, bez potreby využívania poľnohospodárskej pôdy, nad záujmom vlastníka pozemku. Pripustením moderácie výšky náhrady je potrebné vychádzať z toho, že nie je ústavne komfortné, aby súd zasahoval do výšky náhrad, ktorá bola stanovená znaleckým posudkom. Znalecký posudok bol vypracovaný právnickou osobou. Je to najvyššia znalecká autorita, ktorá poukázala na atribúty, z ktorých vychádzala pri posúdení výšky a stanovení nároku žalobcu. Tým bol právo na spravodlivý proces porušené, keďže žalovaná strana nepredložila žiaden dôkaz, ktorý by vyvracal správnosť tohto znaleckého posudku. Súd prvej inštancie nesprávne určil aj výmeru plochy užívanej žalovaným, čím došlo k nesprávnemu skutkovému zisteniu, keď nepriznal nárok dielu C a D . Podľa tvrdenia žalovaného, tieto diely mali byť len na niekoľko hodín osadené prenosným elektrickým obradníkom, za účelom ochrany pred zbehnutím koní pri ich predvedení záujemcovi. Tieto tvrdenia však neboli ničím podložené. Žalovaný poukázal nato, že tento ohradník osadený len jeden deň, 6.11.2017 považuje toto za vysoko nepravdepodobný stav, že práve v ten deň, kedy boli fotografie z jeho strany zabezpečené ako príloha pre žalobu, sa vykonával tréning na chvíľu ohradenom priestore. O tom, že žalovaný nehovorí pravdu, svedčia ešte ďalšie fotografie, ktoré tento ohradník zachytili aj v inom období, napr. 09.02.2017 alebo 26.10.2017. Tieto fotografie zabezpečil žalobca až v odvolacom konaní, bez vlastnej viny, nevedel o ich existencii. Poskytol mu ich bezprostredný sused, presnejšie, syn vlastníčky susediaceho pozemku, keď ho žalobca kontaktoval v súvislosti s nájomným a týmto sporom. Rovnako nepovažuje žalobca za spravodlivé, použitie ust. § 257 pre posúdenie nároku na náhradu trov konania. Žalobca sa spoliehal na závery znaleckého posudku preto žaloval uvedenú sumu, pokiaľ súd úvahou rozhodol inak napriek tomu, že táto úvaha bola nesprávna bola priznaná minimálna suma, ktorá nedosahuje ani výšku miestnej dane z nehnuteľností. Napriek tomu žalobca bol v základe nároku úspešný, preto navrhol zrušiť rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti a vrátiť mu vec na ďalšie konanie.

6. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

7. Krajský súd v Prešove, ako súd odvolací podľa ust. § 34 CSP prejednal rozhodnutia, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad uvedených v ust. § 378 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (a contrario § 385 ods. 1 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je nie je dôvodné. Súd 1. inštancie správne zistil skutkový stav a vec aj správne právne posúdil. Na týchto záveroch sa nič nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania.

8. Podľa § 451 OZ

(1) Kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

(2) Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

9. Podľa § 10 ods.1 zákona č. 504/2003 Z.z. v znení účinnom do dňa 31.12.2017 - Na vznik zmluvy o nájme pozemku na poľnohospodárske účely pri prevádzkovaní podniku sa vyžaduje dohoda o výške nájomného alebo o spôsobe jej určenia, pričom výška nájomného je najmenej 1% z hodnoty poľnohospodárskej pôdy určenej podľa osobitného predpisu.

10. Podľa výpisu z listu vlastníctva č. XXXX pre k.ú. N. je žalobca vlastníkom parcely E KN XXX o výmere XXXX m², druh pozemku : orná pôda. Geometrickým plánom F. Y. G. overeného správou katastra dňa XX.XX.XXXX, bola parcela E KN č. XXX rozdelená na viaceré C KN parcely, pričom parcely uvedené v žalobe, by mali byť v užívaní žalovaného (druh pozemku uvedený ako zastavaná plocha). Tento geometrický plán nebol zapísaný do katastra nehnuteľností. V rámci tohto geometrického plánu žalobca aj označil parcely, ktoré by mali byť neoprávnene užívané žalovaným a rozsah tohto užívania.

11. Z listu vlastníctva č. XXXX kat. úz. N. vyplýva, že na p.č. XXXX/X a XXXX/X leží stavba vo vlastníctve žalovaného, a to poľnohospodárska budova - ošipáreň.

12. Žalobca predložil znalecký posudok Technickej univerzity Košice č. XX, ktorá sa vyjadrovala okrem iného aj k parcelám vo vlastníctve žalobcu vzniknutých na základe prezentovaného geometrického plánu. V znaleckom posudku je okrem iného uvedené, že: „areál štátneho majetku, v ktorom sa nachádza aj ohodnocovaná parcel V areáli štátneho majetku sú prístupne po miestnych komunikáciách. Areál štátneho majetku má napojenie na rozvoj elektriny, vody a kanalizácie je oplotený a pozemky sú v prenajímané. Areál je prístupný verejnou dopravou - MHD 250 m. Pokiaľ ide o zoznam porovnávacích pozemkov podľa zmlúv, znalecký posudok na str. 13 uvádza, že objekty na Z. ulici a v okolí K. ulice sa nachádzajú od porovnávaných pozemkoch vo vzdialenosti do 200 m, čo nie je pravda. Pokiaľ ide o porovnávané objekty, porovnávané boli objekty a) pozemok, na ktorom je parkovacia plocha, b) pozemok pre skladovanie a parkovanie, c) vonkajšie priestory, d) pozemky prenajaté za účelom výstavby pozemných komunikácií. Tieto pozemky sa svojich charakterom ani nepribližujú k porovnávaným pozemkom.

13. Súd 1. inštancie do konania pribral znalca z Odboru geodézia a kartografia F.. M. Y. na zobrazenie pozemkov, ktoré by mal žalovaný neoprávnene užívať. Znalec vypracoval znalecký posudok pod č. 5/2019 a uviedol, že geometrický plán, na ktorý sa odvoláva žalobca, a ktorý urobil prílohou žaloby bol vyhotovený za účelom vysporiadania celej pôvodnej parcely mpč. XXX z pôvodného k.ú. N. - I., ktorá je teraz po V. evidovaná v operáte KN ako parcela D. X-XXX v katastrálnom území N.. Novovytvorené parcely v geometrickom pláne nevystihujú skutočné užívanie a držbu pôvodného pozemku. Geometrický plán nebol zapísaný do katastra nehnuteľnosti a nie je zrejmé, či k tomuto zápisu vôbec dôjde. Jedná sa iba o návrh a pre posudzovanie vzhľadom k petitu žaloby je tento bezpredmetný a odvolávať sa nim na vytvárané parcely je irelevantné. Znalec ďalej uviedol, že žalovaný mal užívať pozemky, ktoré označil písmenami abecedy ako diely pôvodnej parcely EKN a k týmto dielom uviedol aj skutočnú výmeru zistenú z merania. Diel A - XXX m², druh pozemku zastavaná plocha - dvor, diel B - XX m²: budova na parcele CKN XXXX/X, 2, diel C - XX m², druh pozemku zastavaná plocha - dvor, diel D - X m², druh pozemku zastavaná plocha - dvor, diel E - XX m², druh pozemku zastavaná plocha, ktorá slúži ako nespevnená prístupová cesta. Spolu je teda výmera teda XXX m². Pokiaľ ide o to, že súd mu uložil zamerať parcelu CKN č. XXXX/XX ako parcelu novovytvorenú podľa geometrického plánu, ktorá bola pôvodne oplotená a jej oplotenie prebiehalo po hranici medzi parcelami CKN č. XXXX/XX a CKN č. XXXX/XX, toto oplotenie už v teréne nie je. Išlo iba o dočasné zabezpečovacie zariadenie vo forme elektrického oplotku a nešlo o oplotenie. Pokiaľ ide o jednotlivé diely, tak diel C predstavuje dvor porastený trávou a ide o časť pozemku za budovou, ktorá bola v užívaní žalovaného. Diel D je terénny stupeň s betónovým múrikom porastený trávnatým porastom, bez akéhokoľvek oplotenia a diel E slúži ako nespevnená cesta pre všetkých účastníkov, ktorí sa potrebujú dostať do tejto lokality.

14. Z ust. § 1 ods. 2 z.č.504/2003 Z.z. vyplýva, že „pozemok na účely tohto zákona je taký pozemok, ktorý je poľnohospodárskou pôdou alebo časť tohto pozemku, pozemok zastavaný stavbou na poľnohospodárske účely do 24.6.1991 ako aj iný pozemok prenechaný na poľnohospodárske účely alebo časť tohto pozemku; ustanovenia osobného predpisu tým nie sú dotknuté“. To znamená, že za splnenia podmienok, § 1 ods. 2 a § 16 zákona o nájme poľnohospodárskych pozemkoch (v prípade ak je pozemok vedený v evidencii nehnuteľnosti katastra nehnuteľnosti na liste vlastníctva, môže sa tento pozemok spravovať s ustanoveniami tohto zákona, pokiaľ je zastavaný stavbou na poľnohospodárske účely, postavenou do 24.6.1991). Z vykonaného dokazovanie vyplynulo, čo konštatoval aj súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku, že stavba, ktorej vlastníkom je žalovaný, je postavený na pozemkoch, ktorých vlastníkom je žalobca a za ktoré si uplatňuje nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia a je stavbou, ktorá bola postavená v lehote do 24.6.1991. Ide o stavbu, ktorá bola využívaná na poľnohospodársku výrobu, z toho dôvodu poukazujúc na ust. § 1 ods. 2 zákona o nájme poľnohospodárskych pozemkov je nevyhnutné konštatovať, že výška nájomného, resp. v danom prípade výška bezdôvodného obohatenia sa bude určovať podľa § 10 tohto zákona. Predmetná stavba spĺňa charakter stavieb uvedených v tomto ustanovení po prijatí novely s účinnosťou od 1.1.2008, t.j. ide o pozemok zastavaný stavbou na poľnohospodárske účely do 24.6.1991. Neobstojí preto odvolacia námietka žalobcu, že má nárok na všeobecné nájomné, keďže žalovaný ako vlastníkom stavby, stavbu využíval na chov a cvičenie koní. Odvolací súd konštatuje, že v danom prípade bolo potrebné výšku nájomného v súlade s ust. § 1 ods. 2 zákona o nájme poľnohospodárskych pozemkov určovať podľa § 10 tohto zákona. Stavba žalovaného spĺňa charakteristiku stavby uvedenej v tomto ustanovení po prijatí novely s účinnosťou od 1.1.2008, t.j. ide o pozemok zastavaný stavbou na poľnohospodárske účely do 24.6.1991. Správnosti vyššie uvedeného záveru odvolacieho súdu nasvedčuje aj uznesenie Ústavného súdu, sp. zn. II ÚS 687/2017, v ktorom sa rieši sťažnosť sťažovateľky týkajúca sa vydania bezdôvodného

obohatenia za užívanie pozemku zastavaného stavbou, na ktorý sa vzťahuje režim zákona č. 504/2003 Z. z.. Sťažovateľka namietala aplikáciu ustanovení zákona o nájme poľnohospodárskych pozemkov s tým, že regulácia nájomného je protiústavná. Ústavný súd SR sťažnosť sťažovateľky odmietol konštatujúc správnosť záverov všeobecných súdov o aplikácii zákona o nájme poľnohospodárskych pozemkov. Navyše žalobca tvrdil, že zákon č. 504/2003 bol dočasným právnym predpisom. Keďže právny predpis bol platný (a platí stále) v čase rozhodovania súdu 1. inštancie, je postup a rozhodnutie súdu legitímne. Preto postup súdu 1. inštancie vo vzťahu k použitiu daného právneho predpisu považoval za vecne správny.

15. K námietke možnosti konajúceho súdu modifikovať závery znaleckého posudku, odvolací súd konštatuje, že ide o jeden z dôkazov, ktoré žalobca v konaní predložil. Súd 1. inštancie vykonal rozsiahle dokazovanie, na základe ktorého dospel k záveru o nemožnosti použitia závery znaleckého posudku pre tento nárok. Svoje stanovisko aj riadne odôvodnil a odvolací súd sa stotožňuje s týmto záverom. Pre výšku vydania bezdôvodného obohatenia je určujúca nielen lokalita , ale aj vlastnícke vzťahy k susediacim pozemkom, prístup k pozemku, spôsob využívania pozemku atď. Navyše súd 1.inštancie rozhodoval o výške náhrady podľa iného právneho predpisu, ako ten, podľa ktorého bol vypracovaný predložený znalecký posudok a svoj postup v rozhodnutí riadne odôvodnil.

16. Vo vzťahu k rozsahu užívania pozemkov žalovaným bolo vykonané znalecké dokazovanie, vrátane ohliadky na mieste samom. Návrhy na doplnenie dokazovania žalobca nenavrhol. Zistenia súdu 1. inštancie v tomto smere považuje odvolací súd za vecne správne. Dôkazy v odvolacom konaní , po poučení strán sporu a vyhlásenia súdu 1. inštancie, že dokazovanie je skončené., má za následok porušenie zásady zákonnej koncentrácie konania (§ 154 CSP). Preto dovolací súd na dôkazy predložené žalobcom neprihliadal.

17. K odvolacej námietke žalobcu k výroku o náhrade trov konania možno konštatovať, že spravidla pri rozhodovaní o finančnej náhrade, ktorej výška je závislá od znaleckého dokazovania alebo úvahy súdu , rozhoduje sa o náhrade trov konania na základe zásady úspechu z priznanej sumy. Napriek tomu nie je vylúčené, aby súd, ktorý rozhoduje o náhrade trov konania, vychádzal z ust. § 257 CSP, ak sú splnené dôvody hodné osobitného zreteľa. Z tohto ustanovenia vychádzal súd 1. inštancie a v súlade so zákonom odôvodnil svoje rozhodnutie. Odvolací súd sa stotožňuje s rozhodnutím súdu 1. inštancie o náhrade trov konania v plnej miere. Práve ust. § 257 CSP je výnimkou z pravidla o úspechu strany v spore. V civilnom sporovom poriadku je zakotvené , že súd, ktorý rozhoduje o trovách konania sa má vždy zaoberať nielen zásadou úspechu resp. zásadou zodpovednosti za zastavenie konania, ale aj možnosťou použitia ust. § 257 CSP.

18. Odvolací súd poukazujúc na vyššie uvedené, vrátane záverov súdu prvej inštancie, na ktoré v celom rozsahu poukazuje, rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutej zamietavej časti a výroku o náhrade trov konania ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

19. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods.1 v spojení s ust. § 255 ods.1 CSP. Keďže odvolateľ - žalobca nemal úspech v odvolacom konaní a žalovanému žiadne trovy konania spojené s odvolacím konaním nevznikli, rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

20. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolať musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).